

เทศน์รับผ้าป่าช่วยชาติ ณ วัดกลางโนนภู บ้านกุดก้อม จ.สกลนคร

เมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๓(บาย)

บริหารยามอาหารของหลวงปู่่ม

มุ้งสำหรับกางท่าน ควรจะยกโซวีให้พี่น้องชาวไทยได้เห็น ซึ่งควรแก่วิสัยที่จะนำลงมาได้ ส่วนเตียงส่วนแคร่อะไรนั้นไม่ต้องเอาลงมา เราอยากจะให้เอามุ้งที่วางที่เรายกขึ้นตะกั้นนี้ลงมา ยกโซวีให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นเป็นขวัญตาขวัญใจ ท่านผู้ใดจะไปเอามา ก็ได้อยู่ที่นั่นนะ เอาเฉพาะมุ้ง ส่วนเตียง แคร่ ที่มาด้วยกัน หากไม่อาจนำมาได้ ให้เอามุ้งนั้นลงมาแล้วเอามายกไว้ที่นี่ ให้พี่น้องชาวไทยได้เห็นได้ชม ได้กราบไหว้บูชา เราถึงใจมากนะคราวนี้ มาเห็นมุ้งเห็นแคร่แล้ว แหมถึงใจจริง ๆ เพราะฉะนั้นจึงอยากให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นมุ้ง สำคัญยังงบบ้างมุ้งนี้นะ ยังมีอยู่จนกระทั่งปานนี้มุ้งหลังนี้นะ เราก็คาดไม่คิดว่าจะยังเหลืออยู่ วันนี้ได้มาเห็นสะท้อนใจเอามาก พร้อมทั้งแคร่ทั้งอะไร สด ๆ ร้อน ๆ ที่เดียว

เอาโต๊ะมาวางไว้ที่นี่เลย มาวางที่ตรงหน้านี้เลย เอาโต๊ะมาวางนี้ เอามุ้งท่านมาวางให้พี่น้องชาวไทยเราที่เป็นลูกศิษย์พระ ได้เห็นได้ชมทั่วหน้ากัน เอ้อ เออวางตรงไหน นี่จะเป็นที่วางผ้าป่า เออวางตรงนั้น แคร่ยังเอาลงมาอยู่หรือ เอ้า ถอย ๆ ออกไปให้คนได้ดู ถอยออกไปหน่อย ถอยออกไป อันนี้เราไม่ได้บอกให้เอามามันลำบาก บอกให้เอามาแต่มุ้งเท่านั้น เมื่อเอามาแล้วก็เท่านั้นละพอ อย่าเอามาอีกนะ ให้เอามาสองอันเท่านั้นพอแล้ว ส่วนเตียงอะไรนั้นหาก เราจึงได้บอกเพียงมุ้งอย่างเดียวให้เอามา

เอาขึ้นสูงได้ไหมล่ะ ถ้าสูงได้ เอ้า ตั้งไว้ให้ดี มันตั้งได้ไหมล่ะ หาเตียงใหญ่กว่านี้ไม่มีหรือ เตียงคนนอนไม่ทราบก็เตียง เตียงเอามาให้ครูบาอาจารย์เป็นที่ระลึกของคนทั้งโลกนี้ เอามาไม่ได้หรือเตียง อันนี้มันจะหงายมันจะตกนี้นะ มันดูไม่ได้นะ เป็นยังงัยใครเดินผ่านไปนั้นไม่ได้นะเดี๋ยวตกหงายลงไปนะ จะตกไหมละดูให้ดี วางให้ตรงแนวทุกอย่างให้น่าดู อะไร ๆ วางให้น่าดูทุกอย่าง วางให้ตรงแนวไปตะวันออกเลย ให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นได้ชม ได้กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ มุ้งนี้ในประเทศไทยเรานี้มากที่สุด แต่ไม่ได้มีมุ้งไหนเหมือนนี้นะ เตียงนอนเราคนหนึ่ง ๆ อยากนอน ๕ เตียงซ้อน ๆ กันขึ้นนอน ๕ เตียง ไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร นี่แคร่นี้สำคัญมากเราจึงให้เอามา

ขณะเทศน์กรุณางดการถ่ายภาพทั้งหมด นี้เคยประกาศเรื่อยมานะ อย่าให้มีอะไรบกวนในขณะที่แสดงธรรม การถ่ายภาพเป็นข้าศึกมากที่สุดที่เดียวต่อการแสดงธรรมและการฟังทั่ว ๆ ไป

วันนี้เป็นวันมหาอุตมมงคลแก่พี่น้องชาวไทยเรา รวมมาเป็นจุดศูนย์กลางอยู่ที่บ้านภู อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร เพราะอำนาจแห่งคุณธรรมของหลวงปู่มั่น ที่ท่านได้ดำเนินมาด้วยความตะเกียกตะกายสุดขีด ได้ปรากฏเป็นผลขึ้นเป็นที่พอใจแก่องค์ท่านเองและเมตตาสาธยายสอนโลกตลอดมา นี่ก็มาถึงวาระสุดท้ายของท่าน ขอสรุปความให้พอเหมาะกับเวลา หลังจากท่านประกาศขึ้นในท่ามกลางสงฆ์ที่วัดป่าหนองผือว่าเวลานี้เป็นกาลสุดท้ายของผมแล้วที่จะต้องตาย ซึ่งกำหนดไว้แล้ว ๘๐ ปี นี่เป็นคำพูดของท่านที่แสดงในท่ามกลางสงฆ์แห่งวัดป่าหนองผือ

นี่ถึงกาลเวลาแล้วที่ผมจะต้องตาย แต่การตายของผมนั้นจะไม่เหมือนคนทั่ว ๆ ไปตายกัน แต่จะเป็นการกระทบกระเทือนต่อชีวิตจิตใจของสัตว์มากมาย เพราะฉะนั้นจึงขอให้ผมออกไปตายที่จังหวัดสกลนคร ซึ่งพอผ่อนหนักผ่อนเบากันได้บ้าง เนื่องจากจังหวัดเขามีตลาดจับจ่ายซื้อขายกันได้ทั่ว ๆ ไป

นี่เป็นคำประกาศของท่านว่า ผมไปคราวนี้ก็เรียกว่าไปตาย ถึงวาระแล้ว อายุก็ย่างเข้ามา ๘๐ ปีนี้แล้ว นี่เป็นคำที่ท่านประกาศก้องในท่ามกลางสงฆ์ จึงไม่มีพระสงฆ์องค์ใดคัดค้านต้านทานท่านว่าไม่ควรแต่ประการใด ต่างองค์ต่างเจียบสนิทด้วยความเศร้าโศกเสียใจอยู่ภายใน หลังจากนั้นมาไม่กี่วันก็ได้นำท่านออกมา โดยใส่แคร่ที่ละหามมาดั่งที่เห็น ที่เรานำออกมาไว้ที่นี่ มาวัดป่าบ้านภู จะเป็นวันที่เท่าไรเราจำไม่ได้ แต่ประมาณสัก ๙ วัน ๑๐ วันนี่แหละ ก็ได้นำท่านออกไปวัดสุทธาวาส ไปมรณภาพ

เครื่องบริขารทั้งหลายที่นำท่านออกมา คือ เตียง แคร่ และมุ้ง ที่รักษาท่านในขณะที่ป่วยอยู่วัดป่าบ้านภูนี้ คือมุ้งที่วางไว้ข้างหน้า พี่น้องทั้งหลายได้มองเห็นทั่วกันอยู่นี้แล หลวงตาเองก็ไม่เคยคาดคิดว่ามุ้งนี้จะยังเหลือร่างอยู่ จนได้เห็นประจักษ์ใจและกระเทือนจิตใจในครั้งนี้เป็นอย่างมากเลย นี่ก็ได้มาเห็นแล้ววันนี้ จึงซาบซึ้งมาก มุ้งนี้เป็นมุ้งที่รักษาท่านโดยเฉพาะ จนกระทั่งได้นำท่านออกไปวัดสุทธาวาส

ท่านมรณภาพแล้วก็เป็นอย่างนั้นว่า เราไม่ได้สนใจสงสัยเรื่องราวอะไรเกี่ยวกับมุ้งกับแคร่ว่า จะยังมีซากเหลืออยู่ให้พี่น้องทั้งหลายได้กราบไหว้บูชาเวลานี้ ซึ่งมีคุณค่ามหาศาลยิ่งกว่าที่ลับที่นอนหมอนมุ้งของเรา ที่นอนเคลื่อนอยู่ตามบ้านตามเรือนด้วยความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม นี่แคร่ เตียง มุ้งของท่านนี้ เตรียมมาเพื่อจะเข้าสู่แดนนิพพานแห่งเดียวเท่านั้น รอเวลาที่จะถึงชั้นธสลายตัว จึงได้นำแคร่นี้ออกมาให้เป็นที่ระลึกของพี่น้องทั้งหลาย

แคร่ก็ดี เตียงก็ดี มุ้งก็ดี เป็นสถานที่บำรุงหรือบูชาท่านเป็นลำดับมาจนกระทั่งวันท่านมรณภาพ จึงเป็นบริขารที่เลิศเลอเช่นเดียวกับพระบริขารของพระพุทธเจ้า ที่ทรงปรินิพพานแล้วก็ได้เก็บไว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจตลอดมา นั่นคือบริขารของพระ

พุทธเจ้า นี่เป็นบริวารของพระสาวกท่าน คือหลวงปู่มั่น เรียกให้เต็มยศเต็มตามหลักความจริงแห่งธรรม ที่ทรงแสดงไว้เพื่อมรรคผลนิพพานก็ว่า นี่คือบริวารของท่านพระอรหันต์องค์หนึ่ง คือท่านพระอาจารย์มั่น

พี่น้องทั้งหลายได้เห็นบริวารเหล่านี้ เป็นขวัญตาขวัญใจ ก็มีคุณสมบัติอันเลิศเลอประจําจิตใจของทุก ๆ ท่าน ที่ได้เห็นได้ชมได้กราบไหว้บูชา รองบริวารของพระพุทธเจ้าลงมา เพราะเหตุนั้นหลวงตาจึงให้นำบริวารของท่านเท่าที่พอนำมาได้ เช่น แคร่และมุ้งนี้ มาให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นได้ชม ได้กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจว่า นี่คือบริวารของพระอรหันต์องค์หนึ่ง ที่ท่านพึงปรินิพพานไปสด ๆ ร้อน ๆ เพียงแค่ ๕๑ ปีนี้เท่านั้น เพราะธรรมไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลาว่าห่างว่าไกลที่ไหน เป็นความจริงล้วน ๆ มาตลอดกัปตลอดกัลป์ และจะเป็นความจริงและเลิศเลอตลอดไปก็กัปก็กัลป์นับไม่ถ้วนเหมือนกัน จึงเรียกว่าเป็นธรรมสด ๆ ร้อน ๆ บริวารของท่านทุกชิ้นก็เป็นบริวารที่สด ๆ ร้อน ๆ ตามองค์ของท่านไป

วันนี้หลวงตารู้สึกมีความซาบซึ้งมากที่สุดทีเดียว เมื่อได้เห็นเตียงนอนและแคร่ตลอดถึงมุ้ง ได้ประทับใจอย่างมากทีเดียว เพราะเป็นครั้งสุดท้ายที่ท่านมาพักอยู่ที่นี่ ถ้าพูดถึงการอุปถัมภ์อุปฐากท่าน แต่กรุณาทราบไว้นะ ก็เลสมันจะมาแย่งมาขัด เอาส่วนช่วยดใส่หัวใจเรา แล้วเอาที่ว่าดีคือมูตรคือคุณนั้นไปยึดหัวใจทั่วโลกดินแดนว่าไม่ยอมเชื่อ นี่สำคัญ ก็เลสจะไม่ยอมเชื่อ แต่เราขอพูดตามหลักธรรม ธรรมคือความจริง ใครจะเชื่อก็ตามไม่เชื่อก็ตาม ธรรมคือธรรม ความจริงคือความจริง เราจึงได้กล้าประกาศตามหลักความจริงที่ได้ปฏิบัติต่อองค์ท่านมาจนถึงวาระสุดท้าย

สรุปความลงมาก็คือ เวลาที่มาพักอยู่บ้านหนองผืนนี้ อาการของท่านหนักเข้าทุกที ๆ การอุปฐากรักษาบำรุงด้วยความเทิดทูนท่านนั้น เราจึงไม่กล้าให้ผู้หนึ่งผู้ใด พระองค์หนึ่งองค์ใดเข้าไปยุ่มยามในมุ้งของท่าน แม้ที่สุดเวลาท่านถ่ายหนักก็ดีถ่ายเบาก็ดี เราจะเป็นผู้รองรับทุกสิ่งทุกอย่างโดยลำพังของเรากับท่านเท่านั้น ไม่ให้ใครไปเห็น อากัปกริยามารยาทของท่าน ภายในร่างกายของท่านเลย นี้ด้วยความเทิดทูน ด้วยความรัก ด้วยความสงวนอากัปกริยาอวัยวะทุกส่วนของท่าน ไม่ให้หูดากิเลสทั้งหลายเข้าไปยุ่มยาม โดยมันจะยกเรื่องมูตรเรื่องคุณเข้าไปทับถมโจมตีหลวงปู่มั่น แล้วก็กว้านเข้ามาเผาหัวใจตนเองโดยไม่รู้สึกรู้สีกตัวนั้นแล

ด้วยเหตุนี้คำว่ามุ้งนี้จึงเป็นที่ประทับใจของเราเป็นอย่างยิ่ง มุ้งนี้สำหรับรักษาท่านเวลากลางคืน กลางวันไม่ค่อยกางมุ้ง กลางคืนนั้นแหละยุ่งเข้าไปรบกวน เราเท่านั้นที่อยู่ใต้มุ้งกับท่าน เวลาท่านถ่ายเบาเราก็มีกระป๋องเล็ก ๆ พอดิบพอดีกับการถ่ายเบาของท่าน โดยเราเป็นผู้จับผู้ถือเป็นผู้ดูแลอวัยวะของท่านเป็นพิเศษแต่ผู้เดียว การถ่าย

หนักแต่ก่อนไม่มีถุงพลาสติกอย่างนี้เป็นธรรมดา พอถ่ายหนักออกมาเราต้องขอก๊วยยกเอามือนี้ออกเลย ให้ท่านถ่ายใส่มือของเราแล้วก็เทลงกระโถน ถ่ายใส่มือของเราเทลงกระโถนทุก ๆ ครั้งไป

ทั้งการถ่ายหนักทั้งการถ่ายเบาจะไม่มีใครเข้าไปยุ่งได้เลย เราแต่ผู้เดียวเท่านั้น นี่พูดตามหลักความจริง จึงได้ประกาศให้ทราบในตอนต้นว่า ให้ระวังกิเลสมันจะขัดจะแย้งจะไม่ยอมเชื่อถือ จะหาว่าหลงตาบัวได้อ้อวดไปนะ หลงตาไม่อ้อวด พูดตามหลักความจริง ได้ปฏิบัติอุปัฏฐากท่านอย่างนี้ตลอดมาตั้งแต่อยู่หนองผือ ไม่ยอมให้ใครเข้าไปเกี่ยวข้องอวัยวะของท่านเลย เฉพาะการถ่ายหนักกับการถ่ายเบา เราต้องเป็นผู้ทำหน้าที่แต่ผู้เดียว ด้วยความเคารพเลื่อมใส ด้วยความรักความสงวนทุกด้านทุกทาง ไม่ให้ใครเข้าไปคิดในแง่ต่าง ๆ ซึ่งส่วนมากเป็นอกุศล เราถึงต้องทำหน้าที่โดยเฉพาะ พอเสร็จแล้วยื่นออกมา ๆ พระที่อยู่รอบมุ้งข้างนอกก็รับเอาไป ๆ ทันที่ ๆ

เราจัดการเสร็จเรียบร้อยแล้วเช็ดล้างทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ปิดอวัยวะทุกส่วนแล้ว เราถึงจะเปิดตัวของเรามาให้ผู้ใดก็ตามได้เห็นองค์ท่าน เวลานั้นเราจะไม่ให้ใครเห็นเลย เอาผ้าคลุมไว้ข้างนอกหมด จะมีแต่เราคนเดียวทำหน้าที่แต่ผู้เดียว ด้วยความถวายชีวิตเลย จะโง่จะฉลาดขนาดไหนเราขอถวายชีวิตต่อท่านทุกสัปดาห์ทุกส่วน จึงไม่ยอมให้ใครเข้าไปเกี่ยวข้องอวัยวะของท่านเลย นี่ละการปฏิบัติต่อท่าน มุ้งนี้ก็มีท่านกับเราเท่านั้นในเวลากลางวัน จะไม่มีใครเข้าไปยุ่งเลย

เพราะฉะนั้นมุ้งนี้จึงเป็นที่ประทับใจอย่างซึ่งที่สุดเลยว่า มุ้งนี้คือมุ้งของพระอรหันต์องค์หนึ่ง คือหลวงปู่มั่น เราก็พอมีวาสนาบ้างพอประมาณ ถึงได้เข้าไปอุปถัมภ์อุปัฏฐากรับใช้ท่านทุกสิ่งทุกอย่าง มอบกายถวายตัวชีวิตจิตใจไม่มีเสียดายเลย เวลานั้นเป็นเวลาที่เขาขะแยงกันมาก เรียกว่าวัณโรค ท่านเป็นวัณโรค ใครกลัวกันทั้งนั้น สำหรับวัณโรค เพราะแก้ไม่ตกด้วยยาแต่ก่อน ไม่มียาแก้ ใครเป็นแล้วหวังตาย ๆ เลย เราไม่เคยสนใจกับวัณโรควัณแรกอะไรแหละ เรามีความมุ่งมั่นขันต่อความเป็นความตายต่อหลวงปู่มั่นองค์เดียวเท่านั้น เราจึงไม่เคยสนใจกับเรื่องวัณโรคอะไรเลย

สิ่งที่น่าวิตกก็คือ เวลาท่านป่วยหนักกลางคืนมีหนาว ๆ เพราะตอนนั้นเป็นเดือนพฤศจิกายน เริ่มหนาวแล้ว ถ้าวันไหนหนาวมากวันนั้นท่านจะโอบมาก แล้วมีสำลีใส่กะละมังเข้ามาไว้ในมุ้งนี้เลย เราจะเอาสำลีนี้พันนิ้วมือ แล้วเข้าไปกว้านเอาเสลดเสมหะที่ติดอยู่ในคอของท่านขากไม่ออก เราจะเป็นผู้กว้านออกมา ๆ หน้าเรากับหน้าท่านปากเรากับปากท่านคลอเคลียกันอยู่ตลอดเวลา ไม่สนใจกับวัณโรคนะแรกอะไรแหละ สนใจต่อหน้าที่นี้เท่านั้นไม่เคยสนใจอย่างอื่น นี่เราปฏิบัติอย่างนี้ตลอดมา

ถ้าวันไหนหนาวมากบางคืนท่านไม่ได้นอนก็มี เพราะความไอกวันท่านมากที่เดียว เราก็ไม่นอนทั้งคืน ลำลีที่เอามาก ๆ จนขนาดเกือบหมด ๆ ก็มี เอาพันทันนี่นี่ กว้านออก ๆ อยู่ตลอดเวลา เราทำด้วยความตั้งใจทุกอย่าง สำหรับหลวงปู่มันแล้วเราไม่มีอะไรเหลือแม้เม็ดหินเม็ดทราย ที่จะเป็นข้อขัดแย้งต่ออรรถต่อธรรม ต่อจิตใจที่บริสุทธิ์ของท่าน เรามอบทุกอย่าง

เพราะฉะนั้นเราจึงภูมิใจว่า เราได้อุปถัมภ์อุปัฏฐากหลวงปู่ซึ่งเป็นพระอรหันต์ทั้งองค์ นับว่าพอมิวาสนาอยู่บ้าง นี่ได้มาอธิบายให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วถึงกัน สถานที่นี้ ศาลาหลังนี้ แต่ก่อนเหล่านี้เป็นตงทั้งหมดเลย ๆ ศาลานี้อยู่ในตง แล้วมีทางจงกรมอยู่ที่นี้ทางจงกรมของเรา (ข้าง ๆ ศาลา) เวลาท่านงีบหลับไปเพียงเล็กน้อยเราก็ได้สั่งเสียพระเอาไว้ว่า ผมจะออกไปเดินจงกรมอยู่ที่ตรงนั้น ก็คือตรงนี้แหละ ตรงนี้ บอกจุดที่หมายเอาไว้

เพราะตามธรรมดาเวลาท่านตื่นนอนขึ้นมา ลืมตาขึ้นมาแล้วท่านมักจะถามเสมอว่า ท่านมหาไปไหน เราก็แน่ใจว่าท่านจะต้องถาม เพราะเราอยู่ในมุ้งกับท่านตลอดเวลา ประหนึ่งว่าพระเณรไม่มี จะว่าประมาทดูถูกหมู่เพื่อนเราก็ไม่มีเจตนา แต่กลัวว่าจะไปแก้ง ๆ ก้าง ๆ ทำอะไรซัดหุ้ซัดตาซัดใจของท่านให้ได้รับความลำบากในเวลาท่านจะละชั้นธไป อย่างนี้ไม่สมควรอย่างยิ่ง จะโง่งจะฉลาดอะไรก็ตาม เราขอถวายท่านทุกสัปดาห์ส่วนเต็มกำลังความสามารถของเรา เราจึงได้ปฏิบัติท่านโดยเฉพาะ ๆ เวลาจำเป็นจริง ๆ ใครเข้าไปยุ่งไม่ได้เลย มีแต่เรากับท่านเท่านั้น

เวลาท่านงีบหลับไปเล็กน้อย ไอไม่กวน เราก็แนะพระ เพราะเราก็ต้องขอกภัยปวดหมดอวัยวะทุกสัปดาห์ทุกส่วน เพราะนั่งตลอดเวลา ท่านไม่นอนเราก็ไม่นอนตลอดคืนเลย ที่นี้พอมีเวลาบ้างท่านหลับงีบไป ก็สั่งพระ นี้ผมจะไปเดินจงกรมอยู่ทางสายนี้ นะ อยู่ตรงนี้จะนั่งศาลา อยู่ตรงนี้ มันป่าทั้งหมดนี้ แล้วเวลาท่านตื่นขึ้นมาให้ไปบอกผมที่นั่น ก็คือที่นี้เอง พอท่านตื่นนอนท่านลืมตาขึ้นมาแล้วท่านมักจะถามว่า ท่านมหาไปไหน ทางนี้ก็รีบมาบอกเรา เราปืบเข้ามุ้งทันทีเลย เข้ามุ้งทันทีตลอดอย่างนี้เสมอมา จนกระทั่งท่านไปมรณภาพที่จังหวัดสกลนคร

เราประทับใจทุกอย่างที่ได้ทำถวายท่าน ด้วยความรัก ความเลื่อมใส ความเทิดทูน ความสละเป็นสละตายด้วยกัน สติปัญญามีมากมีน้อยเพียงไร เราทุ่มมาเพื่อบูชาคุณของท่านทั้งนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่กล้าให้พระองค์ใดเข้าไปเกี่ยวข้องกับอุปัฏฐากท่าน เดี่ยวจะไปแก้ง ๆ ก้าง ๆ เพราะหลวงปู่มันเรียกว่าปราชญ์ในสมัยปัจจุบัน จะว่าจอมปราชญ์ในสมัยปัจจุบันก็ไม่ผิด ความฉลาดแหลมคมทั้งภายนอกภายใน เท่าที่เราได้ผ่านมาในบรรดาครูบาอาจารย์ทั้งหลายแล้ว ไม่เคยเห็นองค์ใดจะเหมือนหลวงปู่

มันนี้เลย เรื่องความฉลาดทั้งภายนอกภายใน รอบคอบตลอดทั่วถึงหมด นี่ละเราจึง
 วิดกวิจารณ์เกี่ยวกับพระณเรที่ จะเข้าไปอุปถัมภ์อุปฐากท่าน แล้วจะไปแก้ง ๆ ก้าง ๆ
 ชู่งทั้งท่อนเข้าไปขวางหูขวางตา จะเป็นทีหนังกอกหนักใจท่าน เราจึงยอมถวายตัวของเรา
 เอ้า เราจะแก้ง ๆ ก้าง ๆ ขนาดไหนก็สุดสติปัญญาของเรา บูชาท่านเป็นที่พอใจ องค์อื่น
 เราก็กไม่แนใจนัก

นี่ละเหตุที่เราได้ปฏิบัติอุปฐากท่านเต็มกำลังความสามารถ ก็ตั้งที่เรียนให้พี่
 น้องทั้งหลายทราบนี้แล เราใช้สติปัญญาสุดขีดสุดแดนที่จะปฏิบัติต่อท่าน ก็รู้สึกว่าคุณ
 จะเมตตาหรือท่านให้อภัยพระโง่ก็อาจเป็นไปได้ ท่านก็ไม่เคยตำหนิติเตียนเราให้ไต่ยืน
 เลยว่า ท่านมหามาดูละปฏิบัติผมนี้แก้ง ๆ ก้าง ๆ ก็ไม่เคยไต่ยืน นี่ละเราภูมิใจอันนี้

แล้วขอย้อนให้พี่น้องทั้งหลายทราบด้วยว่า ในขณะที่นำท่านออกมาปฏิบัติรักษา
 อยู่เวลานั้น ใจของหลวงตาเองเป็นใจที่หมุ่นตัวตลอดเวลาทั้งกลางวันกลางคืน เรียกว่า
 ใจเป็นธรรมจักร ไม่มีเวลาที่ขยับขยับผ่อนคลายในเรื่องความพากความเพียรเลย บาง
 คีนนอนไม่หลับ เพราะอำนาจแห่งธรรมกับกิเลสพืดกันบนหัวใจ ซึ่งเป็นเวที่อันใหญ่
 หลวงนี้ ไม่ลดละปล่อยวางกันเลย ความเพียรของเราก็กี้เด็ด ไม่มีเวล่ำเวลา แม้อุปฐาก
 ท่านอยู่ จิตกับกิเลส กิเลสกับธรรมก้พืดกันอยู่บนหัวใจเป็นอัตโนมัตติของตนเอง

นี่ละเวลานั้นก็เป็นเวลาที่เราหมุ่นตัวเต็มที่ เอ้า พูดให้เต็มยศเลยว่าเป็นจิตที่จะ
 ข้ามพ้นจากวิญสสารโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ต่างกันแต่เพียงว่าช้าหรือเร็ว นี้ได้ติดเครื่อง
 ขึ้น ๑๓๐-๑๔๐ แล้วเวลานั้น จิตของเราเป็นจิตธรรมจักร หมุ่นตัวตลอดเวลา พอได้เผา
 ศพท่านเรียบร้อยแล้ว เราออกจากนี้ก็ไปบำเพ็ญเพียร ไปผู้เดียว ๆ ด้วยความเทิดทูน
 ท่านทางภาคปฏิบัติ จนกระทั่งเดือน ๖ แรม ๑๔ ค่ำ นี้เผาศพท่าน ถวายเพลิงท่าน เผา
 ศพท่านเดือน ๓ จวนเพ็ญ เดือน ๖ จวนดับเราก็กลับมาวัดดอยธรรมเจดีย์

เผาศพท่านเดือนกุมภาพันธ์ เราก็กี้แบกกิเลส กิเลสก็ขย้าขยี้หัวใจเรา เราก็กี้ขย้าขยี้
 หัวใจกิเลสตลอดไป ต่างคนต่างพืดต่างเหวียง เข้าวงในตลอดถ้าเป็นนักมวย ไม่มีคำว่า
 อ่อนข้อ เพราะจะให้หลุดพ้น การฆ่ากิเลสนี้เรียกว่ากำลังวังชาของสติปัญญาในเวลานั้น
 เกรียงไกรมาก มีแต่จะข้ามจะพ้นโดยถ่ายเดียวเท่านั้น สุดท้ายก็ไปทางอำเภอบ้านฝื่อ
 ย้อนกลับมาถึงจังหวัดสกลนคร ขึ้นหลังวัดดอยธรรมเจดีย์ ในคืนวันนั้นเป็นคืนที่เราจะ
 เริ่มเผาศพกิเลส เผาศพหลวงปู่มั่นเป็นเดือนกุมภาพันธ์

พอเผาศพหลวงปู่มั่นเสร็จแล้ว เราก็กี้แบกกิเลสก็พืดเหวียงกันไปตลอดเวลาเป็น
 เวลา ๓ เดือน ย้อนกลับมาถึงวัดดอยธรรมเจดีย์ ในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ เวลา
 ๕ ทุ่มพอดี เป็นเวลาที่เราก็กี้พืดกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจของเรา ประหนึ่งว่าฟ้าดิน
 ถล่มขึ้นในคืนวันนั้น เกิดความอัศจรรย์ น้ำตาพังลงทันที ๆ นี้สรุปความแล้วว่า เผาศพ

หลวงปู่มั่นในเดือน ๓ ข้างขึ้น เผาศพกิเลสในหัวใจของเรา ลึ้นสุดหลุดพ้นจากการเกิด ตายมาตั้งกัปตั้งกัลป์ ได้ยุติกันแล้วในคืนวันนั้น ตามเวลาที่เรียนให้ทราบแล้วนี้ เราจึง ได้หายห่วงทุกสิ่งทุกอย่าง

กราบไหว้บูชาคุณของท่านในธรรมที่รับรู้ได้เห็นเหล่านี้ สาเหตุเป็นมาจากหลวงปู่ มั่นทั้งนั้น เป็นผู้ชักผู้จูงผู้ลากผู้เข็นเราขึ้นมา คุณอันนี้จึงถึงใจของเราตลอดมา เวลาติด สมาธิก็ติดอยู่ ๕ ปี จิตหมุนตัวเข้าสู่สมาธิ ความรู้แนวสว่างไสวอยู่ในวงสมาธิเท่านั้น ก็ พออยู่พอกิน สัมวันสัมคืนสัมปีสัมเดือน เพราะเพลินในความสงบเย็นใจของตัวเอง เมื่ออยู่ไปนาน ๆ ท่านก็กระตุกใหญ่ จุดลากออกจากสมาธิให้ก้าวเดินทางด้านปัญญา เราถึงได้ออกจากสมาธิก้าวเดินทางด้านปัญญา นี้ก็เพราะธรรมของท่านจุดลากเราขึ้น จากสมาธิ ไม่งั้นก็จะจมอยู่นั้นตลอดมาก็ได้

อันดับที่สอง พอท่านจุดลากขึ้นจากด้านสมาธิเข้าสู่ปัญญา จากนั้นก็ก้าวทางด้าน ปัญญา กลายเป็นสติปัญญาธรรมจักรหมุนเวียนตลอดเวลา หมุนเวียนฆ่ากิเลส ไม่ใช่ หมุนเวียนเพื่อเกิดแก่เจ็บตายนะ หมุนรอบด้านฆ่ากิเลสตลอดเวลา อันนี้ท่านก็ยับยั้ง เอาไว้ว่ามันเลยเถิด การพิจารณานี้เลยเถิด คือผาดโผนโจนทะยานเกินไป ต้องมีการพัก ผ่อนทางด้านสมาธิเอากำลังวังชา เช่นเดียวกับเขาทำงาน เวลาทำงานก็มีความเหน็ด เหนื่อยเมื่อยล้าแล้วมารับประทานอาหาร พักผ่อนนอนหลับได้กำลังแล้ว ก้าวงานต่อไป นี้เรื่องปัญญาเป็นการทำงาน ถ้าทำงานไม่หยุดไม่ถอยคนเราก็หมดกำลังได้ จึงต้องมีที่ พักผ่อนคือสมาธิ

ท่านรังเอาไว้ ก็ย่อนเข้ามาสู่สมาธิเวลาจะเป็นจะตายจริง ๆ เพราะมันหมุนตลอด เวลา แล้วถอยออกจากสมาธิออกทางด้านปัญญา ฟาดจนกระทั่งสุดยอดแห่งธรรมด้วย อำนาจของปัญญาและสมาธิ เดินกลมเกลียวกันไปตลอด เราจึงได้เห็นคุณค่าแห่งโอวาท ของท่าน ที่สำคัญ ๆ ก็ ๑) จุดลากเราออกจากการนอนจมอยู่ในสมาธิ ไม่รู้เนื้อรู้ตัว ถือ ว่าเป็นความสุข ๒) เวลาออกจากสมาธิก้าวทางด้านปัญญาแล้วก็เลยเถิดเลยแดน ไม่รู้ จักยับยั้งชั่งตัว เห็นว่าอยู่สมาธิเป็นการนอนจมอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ถอดถอนกิเลส ถอดถอน กิเลสนั้นถอดถอนด้วยสติปัญญาต่างหาก

ที่นี้มันก็เห็นคุณค่าจนเลยเถิด จนถึงกับไม่มีการหลับการนอน กลางคืนนอนไม่ หลับ กลางวันนอนไม่หลับ ถ้าเป็นมวยก็เรียกว่าคลุกวงในกันตลอด ระหว่างสติปัญญา อัตโนมัตติ ก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญา พัดกับกิเลสด้วยความเพลิดเพลिनที่จะให้หลุด พ้นจากกิเลสถึงนิพพานเดี๋ยวนี้ ๆ ยิ่งเร่งยิ่งหมุน นี้ท่านก็รังเอาไว้ให้เข้าสู่สมาธิพักการ พักงาน การพักงานก็ได้กำลังทางหนึ่ง เช่นเขาพักผ่อนนอนหลับรับประทานอาหาร เขา ไม่ได้งาน แต่เขาก็ได้กำลังวังชาเพื่อประกอบการทำงานต่อไป นี่การก้าวเดินทางด้าน

ปัญญาต้องถือสมาธิเป็นที่พักผ่อนหย่อนตัว ได้กำลังวังชาแล้วค่อยก้าวต่อไป เราก็ก้าวเดินตามนั้น จึงได้ถึงที่สุดจุดหมายปลายทางในวันที่ที่กล่าวสักครู่นี้ ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ เหล่านี้เราเทศน์สุดหัวใจเรา

ไม่มีองค์ใดครูบาอาจารย์เราไม่ได้ประมาท ที่จะมาจุดมาลากเราออกจากความหลงความเพลินของตัวเอง มีหลวงปู่มั่นเท่านั้น ลากเข็นขึ้นตรงไหนเป็นแต่จุดอันตราย ๆ จุดนอนจมทั้งนั้น นี่เราก็ไม่ลืมอย่างถึงใจ นี่เราก็ได้ถึงจุดหมายปลายทางดังที่กล่าวมาแล้วนี้ ห่างกันประมาณ ๓ เดือน เผาศพท่านเดือน ๓ ข้างขึ้น เผาศพกิเลสของเราเดือน ๖ แรม ๑๔ ค่ำเราไม่ได้ลืม วันนั้นเป็นวันฟ้าดินถล่มสะเทือนทั่วแดนโลกธาตุ

เราไม่สงสัยในเรื่องความเป็นของจิตที่สะเทือนต่อตัวเอง ระหว่างกิเลสกับธรรมขาดสะบั้นจากกันนี้ประหนึ่งว่าโลกธาตุหวั่นไหวเลย ตั้งแต่บัดนั้นมาเราก็ไม่เคยเห็นกิเลสตัวใดแม้เม็ดหินเม็ดทรายเข้ามาผ่าน เป็นข้าศึกศัตรูต่อใจของเรา ให้ได้รับรามาพินกันเหมือนแต่ก่อนที่กิเลสยังมีอยู่ จนกระทั่งบัดนี้เราไม่ปรากฏ เห็นแต่ธรรมแดนอัศจรรย์ นิพพาน ปรหม์ สุข นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่งหรือนิพพานเที่ยง ก็คือใจที่บริสุทธิ์หลุดพ้นจากสมมุติโดยประการทั้งปวง นี่แลเป็นจิตที่เที่ยงแท้ถาวรที่สุด ครองอยู่ในหัวใจตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้ ไม่เป็นอื่นเป็นใดเลย นี่เรียกว่าจิตที่นอกโลกไปแล้ว

โลกคือโลกสมมุติ กามภพ รูปภพ อรูปภพ เป็นแหล่งแห่งความเกิดตายของสัตว์ด้วยกันทั้งนั้น แต่นิพพานนี้พ้นแล้วจากแหล่งทั้งหลายเหล่านี้ ไม่มีสมมุติใดติดแนบไปเลย จึงเรียกว่านิพพานเที่ยง ไม่มี อนิจจัง ทุกขัง อนตตา เข้าไปเกี่ยวข้องเลย จิตนี้เรียกว่าเป็นจิตธรรมธาตุล้วน ๆ แล้ว พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์บรรลุดุธรรมถึงขั้นนี้แล้วเป็นธรรมธาตุด้วยกัน

เราก็ได้บำเพ็ญตนเต็มกำลังความสามารถ ก็เพราะหลวงปู่มั่นเป็นผู้จุดผู้ลาก จึงเป็นที่ประทับใจตลอดมา ถ้าเป็นเรื่องหลวงปู่มั่นแล้วอ่อนลงทันที ไม่ว่าจะกิจใดการใดงานใดถ้าเกี่ยวข้องกับหลวงปู่มั่นแล้ว เราจะยอมรับทันทีด้วยความพอใจ ความเคารพเทิดทูนท่าน ก็อย่างนี้ละ บ้านกุดก้อม สถานที่นี้ บ้านกุดก้อมก็เป็นคู่เคียงกันกับบ้านพี่น้องชาวหนองผือเรา ซึ่งเราไม่ประกาศไม่ได้เพราะถึงใจเรา

ตั้งแต่วันพ่อแม่ครูอาจารย์มาพักที่วัดป่าหนองผือนั้น บรรดาพี่น้องชาวหนองผือเราไม่ว่าเด็ก ผู้ใหญ่ ผู้หญิง ผู้ชาย ประหนึ่งว่าจะไม่มีการเลี้ยงปากเลี้ยงท้องตัวเอง หากมาท่อมเทสำหรับพระทั้งวัด มีจำนวนตั้ง ๓๐-๔๐ องค์ อย่างน้อยนะ ตลอดมา เอ้า ผู้ชายวิ่งไปทางหนึ่ง ผู้หญิงวิ่งไปทางหนึ่ง ส่วนมากผู้ชายวิ่งเข้าไปจัดการสร้างกระต๊อบ สร้างแคร่ต่าง ๆ เพราะพระเณรหลังไหลมาเรื่อย ก็มีแต่พี่น้องชาวหนองผือ ฝ่ายผู้ชายวิ่งเข้าไปสร้างกระต๊อบ สร้างแคร่สร้างอะไรไม่หยุดไม่ถอย จัดนั้นจัดนี้อยู่ในวัด เอ้า ฝ่ายผู้

หญิงก็วิ่งเต็นหาอาหารการบริโภคที่จะมาถวายจ้ะหันพระวันพรุ่งนี้ ๆ เป็นประจำ เพราะแต่ก่อนไม่มีตลาด ต้องหาด้วยน้ำพักน้ำแรงของตน นี่ละเราจึงได้ชมตลอดมานะ

บรรดาพี่น้องทางหนองผือเรานี้ใจเด็ดใจจริง ใจเป็นที่สลักปกลงหัวใจหลงตา บัวอย่างลึกที่เดียวไม่เคยถอน สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกัน จากนั้นมาถึง ๕ ปีเต็ม ๆ นะที่พี่น้องชาวหนองผือได้แบกภาระเกี่ยวกับเสียงพระเสียงเณรทั้งวัด ๆ ตลอดมา เพราะมีพระมากเป็นประจำตลอดมา

พอหลวงปู่มันออกมาแล้วทางนั้นก็ว่าแห้ว ร้องห่มร้องไห้ตามสายทางเวลาหาม ท่านผ่านมา อันนี้เราก็งใจเหมือนกัน จากนั้นก็มาที่บ้านกุดก้อมเรา เอาละที่นี่ บ้านกุดก้อมก็เป็นบ้านคู่เคียงกัน มานี้ทางกุดก้อมไม่ว่าหญิงว่าชายทั้งบ้าน เอ้า วิ่งมาช่วย พระเณรมาพักที่นี้เป็นร้อย ๆ น้อยเมื่อไร ยิ่งมากกว่าหนองผือเสียอีกในเวลาจำเป็นของหลวงปู่มัน รู้กันไปทุกทิศทุกทาง พระอยู่ที่ไหนหลังไหลมาเต็มดงนี้แหละ

แล้วพี่น้องทางบ้านกุดก้อมและบ้านใกล้เคียงแถวนี้ ตั้งแต่ พรรณา เข้ามา รวมกับบ้านกุดก้อม ซึ่งเป็นบ้านใกล้เคียงกันอยู่ข้าง ๆ ทางทิศใต้นี้แหละ ทั้งทางพรรณา รวมกันแบบเดียวกันกับบ้านหนองผือเช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะอะไรต้องเป็นเรื่องของพี่น้องเหล่านี้เป็นผู้ช่วยเหลือพระเณร ทั้งหลวงปู่มันก็ป่วย ทั้งพระเณรก็หลังไหลมามาก ท่านเหล่านี้ก็วิ่งเต็นชวนชวยแทบเป็นแทบตายเช่นเดียวกันกับทางหนองผือ อันนี้หลงตาก็คงไม่ได้ลืม สลักลึกเช่นเดียวกัน เป็นอันดับที่สองจากหนองผือมา เพราะที่นี้ไม่ได้พักนานนัก แต่เราก้ได้เห็นน้ำใจของพี่น้องชาวกุดก้อม ชาวพรรณา เราว่า เป็นน้ำใจที่มีความเลื่อมใสศรัทธา สละเป็นสละตายต่อครูบาอาจารย์จริง ๆ จึงทำให้ซึ้งถึงใจตลอดเวลาที่เราไม่เคยถอนเลย สด ๆ ร้อน ๆ จากนั้นไปท่านก็ไปมรณภาพที่วัดป่าสุทธาวาส

วันนี้ได้อธิบายให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ เรื่องความเป็นมาของหลวงปู่มัน และสุดท้ายก็ไม่น่าที่จ้ะทราบเรื่องความเป็นมาของหลงตาบัวจนได้แหละ เพราะเกี่ยวโยงกันกับเรา เราจึงได้ชี้แจงให้พี่น้องทั้งหลายทราบ สถานที่นี้ว่ามิงานเรามาทันที อยู่หนองผือเราก้ไปทันที สถานที่อื่นที่ไต่ควรไปบ้าง ไต่ควรไปบ้างก็ยังมีเป็นธรรมดา แต่พอเรื่องราวหลวงปู่มันเท่านั้นแหละ มีเท่าไรก็ทุ่มลงเลย ๆ ตลอดมาอย่างนี้

นี่เรามาเห็นพี่น้องทั้งหลาย ได้มาเคารพบูชาบริหารของท่าน ก็เป็นบริหารที่เลิศเลอสำหรับท่านผู้เลิศเลอมาแล้ว ดังที่เห็นเวลานี้ก็คือแคว่หามท่านออกมา เตียงหามท่านออกมา มุ่งสำหรับท่านอาศัยเวลามีชีวิตอยู่ พี่น้องทั้งหลายก็ให้เห็นได้กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ จากธรรมชาติที่เลิศเลอเหล่านี้อันเนื่องมาจากหลวงปู่มัน หลวงตาเองก็ได้ซาบซึ้งถึงใจ จึงขออนุโมทนากับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ทั้งพี่น้องทางหนองผือ

เวลานี้ทางหนองผือเราก็จะเต็มอยู่นี่นะ ไล่ก็ไม่ยอมกลับบ้าน พี่น้องทางหนองผือกับหลวงปู่มันแล้วเป็นไม้ออย นี่ก็จะเต็มอยู่นี่เราไม่ถามเฉย ๆ เราเหมาเอาเลย ดีไม่ดีถ้าไปจับเอานี้จะถูกแต่พี่น้องทางหนองผือ ถ้าว่าเป็นขโมยก็เป็นหมดทั้งบ้านเลยอาจจะแอบแฝงอยู่นี้ แต่ทางความดีเราไม่ไปหาจับ เข้าใจไหม พี่น้องทางหนองผือ พี่น้องทางกุดก้อม พรรณาของเรา เต็มอยู่แถวนี้หมด นี่ล้วนแล้วตั้งแต่ท่านผู้ใจบุญใจกุศลทั้งนั้นที่มาเทิดทูนครูบาอาจารย์ของเรา

วันนี้ก็ได้มาเห็นได้มาชมบริหารเหล่านี้เป็นขวัญตาขวัญใจ และเราก็ได้ทำบุญกุศลนี้เพื่อชาติไทยของเรา โดยการทอดผ้าป่า ซึ่งถือบริหารสำคัญของหลวงปู่มันนี่เป็นจุดสำคัญ เป็นจุดศูนย์กลางในการที่จะบำเพ็ญกุศลเพื่อช่วยชาติของเรา เราจึงได้บุญได้กุศลมหาศาลวันนี้ ทั้งได้กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ จากเครื่องบริหารของท่านนี้ ๑ ทั้งได้บำเพ็ญมหากุศลโดยการบริจาคทานทอดผ้าป่าเพื่อช่วยชาติของเรา ซึ่งอยู่ในยามวิกฤตการณ์ค่อนข้างจะล่มจม ให้หนุนขึ้นมาด้วยทรัพย์สมบัติของเราจากการบริจาคนี้ ๑ เป็นวัตถุที่จะหนุนชาติไทยของเรา

อันสำคัญก็คือการบริจาคออกจากกุศลเจตนาของพี่น้องทั้งหลาย บริจาคไปเพื่อชาติของเรามากน้อยเพียงไร สมบัติเหล่านั้นไปเพื่อชาติ แต่มหากุศลผลบุญที่ออกจากการบริจาคเหล่านี้ เป็นสมบัติแห่งใจของพี่น้องทั้งหลายผู้มีศรัทธา เราจึงได้กุศลทั้งสองแง่ด้วย แง่หนึ่งเราได้วัตถุเหล่านี้เป็นเครื่องหนุนชาติไทยของเรา ให้คงเส้นคงวาหนาแน่นต่อไป อันดับที่สองคือมหากุศลนี้ เราบริจาคแล้วบุญกุศลนี้หมุนตัวเข้ามาสู่จิตใจของเรา ใจของเราก็ได้กุศลผลบุญอันยิ่งใหญ่จากการบำเพ็ญกุศลทอดผ้าป่าคราวนี้ จึงเป็นที่ภูมิใจกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย และต่อไปก็ให้พากันระลึกถึงศีลถึงธรรม

อย่าลืมนะ พระพุทธศาสนานี้คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพานล้วน ๆ ตลอดมา ถ้าเทียบแล้วก็ เป็น ๒ ฝั่ง ฝั่งนี้เป็นฝั่งธรรม ฝั่งพระพุทธศาสนา ฝั่งนั้นเป็นฝั่งวัฏจักรคือฝั่งของกิเลสที่พาสัตว์ให้หมุนเวียนลงในทางบาปทางกรรมตกนรกอเวจี อยู่ทางฝั่งของกิเลสทั้งหมด ที่จะจุดลากสัตว์โลกให้หลุดพ้นจากกองทุกข์ไปได้โดยลำดับ จนกระทั่งถึงมรรคผลนิพพานนั้น คือฝั่งแห่งธรรม ที่พระองค์ได้สอนไว้แล้วว่า สุวากขาโต ภคฺวตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว นี่คือฝั่งแห่งธรรม ให้พากันบำเพ็ญกุศล

ทางซ้ายกับทางขวามีคนละฝั่งเสมอกันมาอย่างนี้ตั้งกัปตั้งกัลป์ และยังมีอย่างนี้ตลอดไป เพราะฉะนั้นจึงต้องมีทั้งฝั่งธรรม มีแต่ฝั่งกิเลสถ่ายเดียวไม่ได้ โลกหาประมาณไม่ได้ ยื้อแย่งแข่งดีฆ่าฟันรันแทง ทุกอย่างอันเป็นเรื่องบาปเรื่องกรรมแล้ว ขึ้นอยู่กับกิเลสทั้งหมด สุดท้ายก็พาสัตว์โลกให้ล่มจม แต่ทางด้านธรรมะแล้วตรงกันข้าม

พลิกแพลงในทางชั่วเข้ามาสู่ทางดี อันไหนชั่วไม่ทำ ทำแต่สิ่งที่ดีงาม นี่เป็นฝั่งแห่งธรรม
 จตุลลภัสตวโลกทั้งหลายให้ได้หลุดพ้นจากทุกข์ไปโดยลำดับ

วันนี้พี่น้องทั้งหลายก็ได้มาบำเพ็ญมหากุศลอันยิ่งใหญ่ต่อชาติไทยของเรา หลวง
 ตาบัวก็ไม่ได้เคยคาดเคยคิดว่าจะได้เป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย เพราะการบำเพ็ญ
 เบื้องต้นเรามุ่งหวังต่อความพ้นทุกข์โดยถ่ายเดียวเฉพาะเราเท่านั้น เราไม่ได้เกี่ยวข้องกับ
 กับผู้หนึ่งผู้ใดตลอดถึงคนไทยทั้งชาติ เราก็ก่อนไม่เคยคิด แต่เวลาบำเพ็ญคุณงามความดี
 ธรรมก็เป็นธรรม เมื่อบำเพ็ญได้มากน้อยความเมตตาสงสารก็เกิดเป็นเงาตามตัวขึ้นมา
 จนกระทั่งถึงได้มาสร้างวัดป่าบ้านตาด ตั้งแต่บัดนั้นมาการสงเคราะห์สงหาโลกนี้ เริ่มตั้ง
 แต่การสร้างวัดป่าบ้านตาด ช่วยโลกช่วยเรื่อยมา

สงเคราะห์สงหาช่วยเหลือคนทุกข์คนจนไม่มีประมาณทั่วประเทศไทย เราก็ก
 ดำเนินมาพร้อมกัน จากนั้นก็สร้างโรงร่ำโรงเรียนที่เขามาขอร้องด้วยความจำเป็น เราก็ก
 ให้ สร้างโรงร่ำโรงเรียน สถานสงเคราะห์ ที่ราชการต่าง ๆ ทั่วไปหมดเราช่วย จากนั้นก็
 ก้าวเข้าสู่โรงพยาบาล โรงพยาบาลรู้สึกจะหนักมากกว่าบรรดางานทั้งหลาย เพราะเวลานี้
 ช่วยทางโรงพยาบาลก็ร่อยกว่าโรงแล้ว เงินมีเท่าไรทุ่มลงหมดด้วยความเมตตา หลวงตา
 จึงไม่เคยมีเงินเป็นของตัวเอง ติดเนื้อติดตัวตลอดมาจนกระทั่งบัดนี้

แต่โลกเขาจะยกยอให้หลวงตาวันนี้เป็นสังฆราชมหาเศรษฐีเงินมาก เขาจะคิด
 หรือพูดกันอย่างนั้น เพราะเห็นคนมาเคารพนับถือมาก จตุปัจฉัยไทยทานต้องหลังไหล
 มากับคนที่เขามาเคารพนับถือ หลวงตาเป็นฝ่ายรับแต่ผู้เดียว ได้มากน้อยเพียงไรก็ขน
 เข้ามา ๆ หลวงตาบัวต้องเป็นมหาเศรษฐีแน่นอน นี่เป็นความคาดความคิดของคนทั่ว
 ๆ ไป แต่หลักความจริงแล้วกลับตรงกันข้ามไม่เป็นเช่นนั้น ไม่มีใครที่จะจนยิ่งกว่า
 หลวงตาบัว

เรื่องมหาเศรษฐีความเมตตาอันเรายกให้ ใครไม่มายกมายออีกตามเราเป็นอยู่
 แล้วในหัวใจเรา ความเมตตาสัตว์โลกนี้เมตตาจริง ๆ ความเมตตาอันแลเป็นเหตุให้เสีย
 สละ มีเท่าไรกวาดออกหมด ๆ จนกระทั่งไม่มีอะไรเหลือติดเนื้อติดตัวตลอดมาอย่างนี้
 นี้ละฐานะอันแท้จริงแล้วไม่มีใครจนยิ่งกว่าหลวงตาบัว ส่วนพูดถึงอรรถถึงธรรมนั้นเรา
 พอทุกอย่างแล้ว ตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ วันนั้นเป็นวันพอในการเกิดการ
 ตายในภพชาติต่าง ๆ ตลอดนรกอเวจี สวรรค์ชั้นพรหม เราเคยผ่านมาแล้วทั้งนั้นเหล่า
 นี้ เราปลดเปลื้องออกหมดโดยประการทั้งปวง มีแต่ธรรมธาตุเต็มหัวใจเรา

คำว่าธรรมธาตุหรือนิพพานเป็นไฉนของกันได้ เราถึงแล้วซึ่งความพอทุก
 อย่าง เพราะฉะนั้นการสอนโลกเราจึงไม่มีคำว่าได้ว่าเสีย ไม่มีคำว่าแพ้ว่าชนะ ไม่มีข้าศึก
 ศัตรู ใครจะเป็นข้าศึกศัตรูเขาก็เป็นต่อเขาเอง เราไม่เป็น ถึงเขาจะมาฆ่าเรา ก็เท่ากับเขา

ฆ่าเขา เขาทำลายเขาเอง เราไม่มีอะไร เพียงธาตุชั้นถึงไม่มีใครฆ่ามันก็ตายถึงวันมันแล้ว เราเรียนจบมาโดยสมบูรณ์เป็นเวลา ๕๑ ปีนี้แล้วเรื่องเกิดเรื่องตาย เราจึงไม่มีคำว่ากลัวว่ากลัวต่อความตายทั้งหลาย

ที่เราทำให้เป็นธรรมเสมอแล้วนะ ความเป็นอยู่กับความตายไปของเราจะมีน้ำหนักเท่ากัน เป็นอยู่ก็ได้ ตายไปก็ได้ ไม่มีอะไรหนักหน่วงกว่ากัน มีน้ำหนักมากกว่ากันเมื่อแยกออกไปทางประโยชน์ประชาชนสัตว์โลกแล้ว เราจึงยกการเป็นอยู่ให้มีน้ำหนักมากกว่าการตายไป เพราะมีชีวิตอยู่ก็ได้ทำประโยชน์ให้โลกดังที่เห็น ๆ กันอยู่เวลานี้ ถ้าตายไปแล้วก็ไม่ได้ทำประโยชน์โดยทางกิริยาดังที่เห็นอยู่เวลานี้เลย เราจึงยกให้ว่าการเป็นอยู่ของเรามีน้ำหนักมากกว่าการตาย ทั้ง ๆ ที่เราไม่มีคำว่ากลัวว่ากลัวต่อความตายเลย แต่เราทำให้ในทางเหตุผลเพื่อผลประโยชน์แก่โลกเท่านั้น นี่เราช่วยโลกด้วยความพอทุกอย่าง ไม่มีคำว่าบกพร่องในสิ่งใด ในหัวใจของเราพอแล้วทุกอย่าง

คำว่าทุกข์ ตั้งแต่ขณะกิเลสซึ่งเป็นตัวสร้างทุกข์บนหัวใจเราเรื่อยมา จนกระทั่งกิเลสได้ขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจแล้ว ไม่ปรากฏว่ากิเลสตัวใดมาสร้างทุกข์ในหัวใจเราอีกต่อไปพอให้เกิดความเคลือบแคลงสงสัย อย่างนี้ไม่มี เป็นเวลา ๕๐ ปีไม่มีความทุกข์ภายในใจเลย มีก็มีเฉพาะเรื่องธาตุเรื่องชั้นซึ่งเป็นเรื่องสมมุติเหมือนโลกทั่ว ๆ ไป โลกเขาเจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อน หิวกระหาย อยากหลับอยากนอน ธาตุชั้นของเราก็เป็นแบบเดียวกัน มันก็มีเจ็บหัวตัวร้อนเหมือนกันกับโลก แต่ไม่สามารถที่จะนำความทุกข์ซึ่งเกิดขึ้นจากสิ่งเหล่านี้ซึมซาบเข้าถึงใจเราได้เลย เป็นหลักธรรมชาติของใครของเรา

เช่น น้ำตกลงบนใบบัว ตกลงบนใบบัวแล้วลิ่งตกไป ๆ ไม่ซึมซาบใบบัวฉันใด เรื่องสมมุติทั้งหลายก็ตกออกไปจากจิต จิตนี้เป็นเหมือนใบบัว สมมุติทั้งหลายเป็นเหมือนน้ำที่ตกลงมาก็ลิ่งตกไป ๆ ธาตุชั้นจะเจ็บไข้ได้ป่วย เอ้า เจ็บก็เจ็บ เจ็บลงไปก็เป็น อนิจจัง ทุกขัง อนตตา มันตั้งขึ้นมามันก็ดับของมันไป ใจของเราไม่ซึมซาบ เป็นหลักธรรมชาติของตัวเอง เพราะฉะนั้นจึงว่าไม่มีทุกข์ใดที่จะเข้าไปแฝงในหัวใจได้เลย ตั้งแต่วันนั้นจนกระทั่งบัดนี้มาเป็นเวลา ๕๑ ปี มีตั้งแต่บรมสุข จึงทำให้เกิดความเมตตาสงสารต่อโลกทั้งหลายที่สร้างบาปสร้างกรรมหนาแน่นทีเดียว ตายแล้วก็จะจมลงในนรก ๆ

นรคนั้นเคยตกมากก็กี่ปีกัลป์ กิเลสไม่รู้ไม่เห็นไม่ให้เข็ดหลาบพอที่จะแก้เหตุ คือการสร้างบาปสร้างกรรมนั้นไม่ทำต่อไป อย่างนี้ไม่มี การสร้างบาปสร้างกรรม กิเลสชอบให้สร้างที่สุด สร้างบาปสร้างกรรมความทุกข์ร้อนหม่นหมอง หรือบีบบังคับตัวเองนั้นกิเลสชอบ มันอยู่บนหัวใจเราจึงทำให้หัวใจเราชอบในการสร้างบาปสร้าง

กรรม ครั้นสร้างลงไปแล้วใครจะเป็นผู้รับผลของกรรม ก็เราเป็นผู้ทำเราต้องเป็นผู้รับเอง ก็ตคนรกหมกไหม้อยู่ที่นั่นเรื่อยมา

ที่นี้เวลาจิตได้หลุดพ้นจากนี้แล้วหมดปัญหาโดยประการทั้งปวง ไม่มี เป็นคนละฝั่งเรียบริ้อยแล้ว สนุทธิฐิโก ประกาศปางในวาระสุดท้ายว่า เรื่องสมมุติคือการเกิดการตายจมอยู่ในวัฏฏะนี้ เป็นอันว่าหมดปัญหากันไปแล้วร้อยเปอร์เซ็นต์ หรือว่าล้านเปอร์เซ็นต์ ไม่สงสัย นี่เราช่วยโลกเราช่วยด้วยความเมตตาอย่างนี้ ไม่ได้ช่วยด้วยวิธีอื่นใด อยากจะมีชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณ หลวงตาไม่เคยมี หลวงตาพอแล้ว สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนเกินทั้งนั้น

ความสรรเสริญก็เป็นส่วนเกิน ความนิทานเป็นส่วนเกิน ไม่มีอะไรที่จะมีคุณค่ามากที่สุดอดแห่งคุณค่ายิ่งกว่าธรรมที่เป็นธรรมชาติล้วน ๆ แล้ว เป็นนิพพานทั้งดวงแล้วในหัวใจ นั้นเลิศเลอ จึงไม่ยอมรับสิ่งใดที่จะมาส่งเสริมไม่มี มีน้ำหนักเท่ากัน ความสรรเสริญก็มีน้ำหนักเท่ากันกับความนิทาน ยกขึ้นมันก็น้ำหนักเหมือนกัน

ยกตัวอย่างเช่น ทองคำแท่งหนึ่งมีน้ำหนัก ๑๐ กิโล แล้วอิฐก้อนหนึ่งมีน้ำหนัก ๑๐ กิโล ลองไปยกดูซิใครจะว่าอะไรดีกว่าใคร ยกทองคำก็หนัก ๑๐ กิโล ยกอิฐก็ยก ๑๐ กิโล เมื่อไม่ต้องการได้รับความทุกข์เพราะการยกแล้วก็ไม่ยก ปล่อยไว้ตามเป็นจริง ทั้งทองคำทั้งอิฐ นี่ปล่อยไว้ตามเป็นจริงทั้งความนิทานทั้งความสรรเสริญ ซึ่งเป็นเหมือนทองคำและอิฐนั่นเอง อิฐไม่เอา อิฐไม่ยก มันหนัก นี้เรียกว่าความพอ สรรเสริญก็พอนินทาก็พอ ใครจะว่าอะไรพอหมด นี้เรียกว่าจิตที่พอ

จิตที่พอไม่มีอะไรกังวลใจ ความอยากความหิวโหยต่างหากที่มันไม่พอแล้วกังวลเจ้าของตลอดเวลา ได้อะไรมาก็ไม่พอ ๆ ได้มากเท่าไรยังเป็นเหมือนกับเพิ่มเชื้อไฟให้มากขึ้น ความหิวโหยยิ่งมาก ทะเยอทะยานมาก เป็นทุกข์มาก ๆ ดิ้นดิ้น ตายแล้วก็ไม่เห็นมีอะไร ก็ไปจมอยู่ในนรก

พี่น้องทั้งหลายทราบไหมว่า พระพุทธเจ้าประกาศก้องมาเป็นเวลานานเท่าไร เฉพาะพุทธศาสนาของเรา ๒,๕๐๐ กว่าปีมาแล้ว ประกาศว่าบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี เปเรตตีประเภทต่าง ๆ ทั่วแดนโลกธาตุนี้มี นี่ประกาศเฉพาะองค์ปัจจุบันของเรา ส่วนพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่ตรัสรู้มาแล้วก็หมิ่นก็แสนก็ล้าน ล้าน ๆ องค์ก็ตามนะ ประกาศเป็นเสียงเดียวกันหมด ไม่มีพระพุทธเจ้าพระองค์ใดขัดแย้งกันในการประกาศศาสนาสอนโลกนะ เพราะท่านเห็นอย่างเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เวลาสอนโลกก็สอนแบบเดียวกัน

นี่นรกมีมากก็กับที่กัลป์ ก่อนพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เป็นไหน ๆ แล้วเราจะไปลบล้างไต่ยังไฉว่านรกไม่มี พระพุทธเจ้าทั้งหลายทุก ๆ พระองค์ไม่มีพระองค์ใดลบ

ล้างนรกได้เลยว่ามี แต่เราได้อำนาจบาตรหลวงมาจากไหนจะไปบล้างว่านรกไม่มี บาปไม่มี บุญไม่มี พรหมโลก สวรรค์ นิพพาน ไม่มี มันลบล้างแบบนี้ มีที่ไหนพระพุทธเจ้าลบล้าง เราอย่ากล้าหาญถ้าไม่ยอมจมทั้งเป็น ให้พากันปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

ไม่มีใครเลิศเลอยิ่งกว่าท่านผู้สิ้นกิเลส พวกเราพวกกิเลสเต็มหัวใจ พวกส้วม พวกถ่านพวกถังขยะ จะไปแข่งขันทองคำทั้งแท่ง ๆ มันก็เป็นถังขยะแข่งทองอยู่นั้นแล ไม่ได้เป็นทองให้ อันนี้พระพุทธเจ้าผู้เลิศเลอ บาปบุญนรกสวรรค์มีอยู่ฉันใด ก็มีอยู่ฉันนั้นเหมือนกัน สัตว์นรกที่ถือด้านหาญทำความชั่วก็ตกนรกไปเอง ไม่เห็นว่ามันกล้าแข็งไปตรงไหน

มันกล้าแข็งแต่ลมปากเท่านั้นว่าไม่เชื่อว่าบาปบุญนรกมี แต่พอถึงจิ้งหะลมหายใจขาดเท่านั้น ใ้เรื่องนรกกับคนที่กล้าแข็งที่สุด อาจหาญที่สุดนั้น ไปจมไปลงนรกไม่เห็นมีฤทธิ์มีเดชอะไร เพราะฉะนั้นจึงให้ระวังกิเลสตัวมันอาจหาญชาญชัยแข่งขันพระพุทธเจ้า สิ่งมีมันบอกไม่มี ๆ ให้พากันระมัดระวังนะพี่น้องทั้งหลาย

ถ้าเราเชื่อพระพุทธเจ้าไม่ได้แล้ว เรียกว่าเรานี้หมดคุณค่าหมดราคาหมดความหมาย จะเป็นมนุษย์ก็คนก็ตาม หรือจะหาทางหมาป่าระดับประดาตดแต่งทางเราให้ ยิ่งกว่ามนุษย์ทั้งหลาย กลายเป็นหมาครึ่งหนึ่ง เป็นมนุษย์ครึ่งหนึ่ง บาปบุญนรกสวรรค์ มันก็มีอยู่อย่างนั้น เราทำชั่วตกนรกวันยังค่ำ มีร้อยทางก็ตกนรกทั้งร้อยทางนั้นแหละ พากันเข้าใจนะ เราอย่าเอาทางหมาแมวอดนรกอเวจีที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ตามหลักความจริงเลย ไม่มีอะไรมีอำนาจ ตกเหมือนกันหมด

ทำบาปเป็นบาป ทำบุญเป็นบุญ เรื่อยมาก็กัปกี่กัลป์ ใครจะไปบล้างได้ ไม่มีใครลบล้างได้ ถ้าหากว่าพระพุทธเจ้าลบล้างได้แล้ว ถ้าเป็นหลวงตาบ้วนนี้ทำหน้าที่แทนพระพุทธเจ้า หลวงตาบ้วนจะบอกอย่างนี้ ฟัง คือเพื่อความสะดวกแก่สัตว์โลกทั่ว ๆ ไป ให้เราทำงานแทนพระพุทธเจ้า คือบาป บุญ นรก สวรรค์ ลบหมดไม่มีอะไรเหลือเลย ก็เหลือตั้งแต่ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมความทะเยอทะยาน ใครมา เช่น อยู่นี้มีกี่คน เราก็จะบอกนะ ทำงานแทนพระพุทธเจ้า คือนรกไม่มีแล้ว ถูกกิเลสลบหมดแล้ว

ที่นี้เสริมกิเลสให้มีกำลังวังชาหนาแน่นวสาขึ้นมาขึ้นโดยลำดับ ก็บอกว่า ผู้หญิงคนนี้มีผัวกี่คน ถ้าเขาบอกว่ามีคนเดียว โอ๊ย ไม่พอเราจะว่าอย่างนี้ ไปหาหมาอย่างน้อยให้ร้อยคน ผู้ชายคนนี้มีเมียกี่คน ถ้าว่ามีเมียคนเดียว ไม่พอเราจะว่าอย่างนี้ เราจะพูดอย่างเด็ดด้วยนะ บอกไม่พอ อย่างน้อยไปหาหมา ๕๐ เมีย แล้วหมาตัวนั้นมีเมียกี่ตัว มีเท่านั้นตัว ไม่พอ हमาก็ไปหาเมียหาผัวอีก เปิดไก่อะไรนี้ให้ไปหาผัวหาเมียให้สนุกสนาน เหล้านี้บ้านหนึ่ง ๆ ให้มีกี่ไห ไหหนึ่งไม่พอ เอามากินแล้วให้สนุกสนาน ชี้ทะเล็ก

ออกไม่เป็นไร เพราะนรกไม่มี เพียงชั่วหลุดกันออกไปเท่านั้นไม่ตกนรก เราจะบอกอย่างนี้นะ

แต่นี้ไม่เป็นเช่นนั้น ฝันป๊าก็เป็นเลย บาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี เราอย่าไปลบ เพราะฉะนั้นเราถึงได้สอนพี่น้องทั้งหลายให้ทราบ ถ้าหากว่าเป็นสิ่งที่เราทำแทนได้เพื่อความสะดวกแก่บรรดาชาวพุทธเรา นี้จะบอกอย่างนั้นละนะ นรกไม่มี แต่นี่นรกมี จะทำยังไง ก็ต้องสอนตามหลักของความจริง นรกมี บาปมี บุญมี ให้พากันระมัดระวังอย่าลืมนื้อลืมนิ้วปล่อยเนื้อปล่อยตัว เวลาตกทุกข์ได้ยากลำบากจะไม่มีใคร คนเราผู้คะนองนั้นแหละจะไปตกนรกหมกไหม้

วันนี้ก็พูดเทศนาว่าการให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วถึงกัน ในเรื่องธรรมที่หลวงพ่อได้นำมาแสดงแก่พี่น้องทั้งหลาย โดยถือหลวงพ่อมั่นเป็นหลักเกณฑ์ เป็นต้นเหตุแห่งมหากุศลของเราในคราวนี้ เราก็ได้ชี้แจงแสดงธรรมทั้งหลายให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากัน ให้พากันบำเพ็ญกุศล

คำว่าพุทโธ ธัมโม สังฆโม ไม่ใช่ธรรมเล็กน้อย ขอให้ระลึกถึงอยู่ในใจเสมอ เราเป็นลูกชาวพุทธ พุทโธคำเดียวกระเทือนพระพุทธรูปเจ้าทุก ๆ พระองค์ ธัมโมคำเดียวกระเทือนธรรมธาตุไปหมด สังฆโมก็เหมือนกันกระเทือนพระสาวกไปหมด นี่คือธรรมอันเลิศเข้าครองใจเรา ไปไหนมาไหนให้สร้างที่พึ่งคืออรรถคือธรรม การให้ทาน การรักษาศีล การภาวนา อย่าพากันปล่อยวาง นี่ธรรมเครื่องฝากเป็นฝากตายได้ ไม่เหมือนกับกิเลสตัณหาซึ่งตามเผาเราตลอดเวลาถ้าเราทำตามมัน เรื่องการกุศลนี้ให้เราทำให้ได้ ให้มีหลักใจ

อย่างน้อยเวลาจะหลับจะนอน ขอให้กราบไหว้พระพุทธรูปเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ แล้วค่อยนั่งภาวนา ไม่ได้มากละ เอาเพียง ๑๐ นาที พอได้ไหม ๑๐ นาที หรือขี้มันจะทะลักออกหรือ มันขี้เกียจ ความขี้เกียจมันผลักขี้ออกมาทะลักไปหรือ เรานั่งเล่นฟาดสุรายาเมาความเพลิดความเพลินก็ชั่วโม่ง ลืมหลับลืมนอนมีมาก ไม่เห็นเป็นอะไร แต่เราจะบังคับเราให้ภาวนาเพียง ๑๐ นาทีขี้จะทะลักออก มันเกินไปนะมนุษย์เรา เลวที่สุดนะ

เอาให้ได้ พุทโธ ๆ นึกพุทโธกับหัวใจของเรา ให้มีสติตั้งอยู่กับคำว่าพุทโธก็ได้ ธัมโมก็ได้ สังฆโมก็ได้ หรืออานาปานสติ กำหนดลมหายใจเข้าออกก็ได้ ด้วยความมีสติบังคับ นี้เรียกว่าเราสร้างหลักใจขึ้นกับพุทโธ ธัมโม สังฆโม เป็นต้น แล้วใจของเราก็จะมีหลัก เมื่อบำเพ็ญภาวนาไปใจจะสงบเย็นเข้ามา ๆ ปรากฏเป็นที่พึ่งทางใจขึ้นประจักษ์ในใจของเรา นี้เรียกว่าที่พึ่งภายใน

บุญกุศลเกิดขึ้นจากการให้ทานก็ดี รักษาศีลก็ดี เจริญเมตตาภาวนาก็ดี ล้วนแล้ว ตั้งแต่การสร้างที่พึงภายในใจของเรา การสร้างภายนอกนั้นเป็นที่พึงของกาย เช่น ตีกรามบ้านช่อง ถนนหนทาง ที่อยู่ที่อาศัย เงินทองข้าวของ ได้มากน้อยเราไปใช้บำรุงบำเรอทางร่างกาย ถ้าไม่มีความฉลาด ไม่แยกไปทำบุญให้ทานเป็นฝ่ายกุศล เราก็จมไปทั้ง ๆ ที่เรามีเงินกองเท่าภูเขา ตายแล้วไม่มีความหมายอะไรเลย ไม่เหมือนบุญเหมือนกุศลที่ใครมีในใจมากน้อย ผู้นั้นแหละเป็นผู้พึงเป็นพึ่งตายกับบุญกุศลไปด้วยกันทุกคน

ขอให้สร้างทั้งที่พึงภายนอก ได้แก่การเป็นอยู่หลับนอน ที่อยู่ที่อาศัย ก็ให้มีพอเป็นพอไป ภายในคือ พุทโธ ธัมโม สังโฆ และการให้ทาน รักษาศีล ภาวนา อย่าปล่อยวาง นี่คือนี่ที่พึงภายในใจ ให้ได้ที่พึงทั้งภายนอก คือส่วนร่างกาย ความเป็นอยู่หลับนอน ให้ได้ที่พึงทั้งภายในคือ พุทโธ ธัมโม สังโฆ บุญกุศลติดใจแล้วไม่ต้องถามหาทางสวรรค์ บุญกุศลจะพาไปเลย เช่นเดียวกับคนสร้างบาปสร้างกรรม ไม่ต้องถามหาทางนรก มันจะหมุนตัวไปถึงนรกโดยทันทีนั่นแหละ

วันนี้การแสดงธรรมแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลาย ก็เห็นสมควรแก่ธาตุแก่ชั้นนี้ เวลานี้เทศน์ไป ๆ รู้สึกว่าอ่อนลง ๆ ถ้าจะให้จุใจตามอยากจะเทศน์ว่าการให้พี่น้องทั้งหลาย ยังจะเทศน์ต่อไปอีกได้อยู่ นะ แต่นี้กำลังวังชาอ่อนตัวลงแล้ว จึงขอขอบคุณและอนุโมทนากับพี่น้องชาวไทยเรา ซึ่งมารวมอยู่ในจุดท่ามกลางนี้ได้แก่วัดป่าบ้านกู่ เพื่อบำเพ็ญมหากุศลแก่ชาติไทยของเรา และเป็นมหากุศลแก่จิตใจของเรา

ทางด้านการเสียสละเป็นวัตถุเงินทองข้าวของสมบูรณ์ต่อชาติไทยของเรา ด้วยการให้ทาน ทองคำ ดอลลาร์ เงินสด นี่เป็นเครื่องหนุนชาติไทยของเราให้แน่นหนามั่นคง และบุญกุศลที่เกิดจากการบริจาคของเรานั้น หมุนเข้ามาเป็นบุญเป็นกุศลต่อจิตใจของเรา นี่เรียกว่าเราได้บุญได้กุศลทั้งสองด้าน ทางด้านวัตถุ ชาติไทยของเราก็แน่นหนามั่นคง จากการอุดหนุนของพี่น้องชาวไทยเราทั้งชาติ ทางฝ่ายบุญกุศลหนุนใจเรา ใจเราก็มีที่พึ่งเป็นหลักเป็นเกณฑ์ สร้างบุญสร้างกุศลขึ้นภายในใจของเรา เรียกว่าได้ที่พึ่งทั้งทางภายนอก คือด้านวัตถุ ได้ที่พึ่งทั้งทางด้านภายในคือบุญกุศลแก่จิตใจของเราโดยทั่วกัน

วันนี้พี่น้องทั้งหลายมามากต่อมาก ด้วยอำนาจแห่งกุศลผลบุญที่เราได้บริจาคทานมาไม่น้อยนี้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายตั้งสัจจอธิษฐานต่อผลบุญผลกุศล มีความมุ่งมั่นปรารถนาอะไร ก็ให้เป็นไปตามความปรารถนาซึ่งอยู่ในขอบเขตแห่งศีลแห่งธรรม แต่ขอขบิณฑบาตว่า การปรารถนามีเมียน้อยเกินไป อยากมีเมียมากกว่านี้ มีผัวน้อยเกินไป อยากได้ผัวมากกว่านี้ ให้มันสมใจจริง ๆ เอาหมามาเป็นผัวเป็นเมียอีกก็ได้ เหล่านี้เรา

ไม่อนุญาต พรแบบนี้มันพรนรกอเวจี หมาจะไม่มีติดเนื้อติดตัวตามนี้เลย จะขนมาเป็น
ผู้เป็นเมียกันหมด เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ จึงขอความสวัสดิ์จงมีแก่บรรดาพี่น้อง
ทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์อะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd